

har jeg ganske sikkert, men paa den anden Side kan jeg ikke forfølge, en Betænkelighed, der ikke alene fra min Side er reist derimod, og som hentes derafra, at Samsundet bestaaer af saa overordentlig saa Medlemmer. Det vil nemlig være det høie Thing bekendt, at der kun er Noget over hundrede Mennesker, der henhøre til dette Samsund, og det synes dog at være ikke ganske uden Fare at gaae ind paa Anerkjendelsen af et saadant Samsund, naar man seer hen til de Slutninger, der deraf kunne drages af andre, ganske smaa Troessamsund. Det er egentlig dette, Sagen har staaet paa, men jeg erkjender, at den har været saa overordentlig vidt fremmet, at dersom den var bleven i det Spor, hvori den var holdt af den næstforegaaende Kultusminister, saa havde den haft langt færre Hindringer at overvinde, end det nu har været Tilfældet. Sagen skal imidlertid blive gjort til Gjenstand for gjentagen Overveelse og Forhandling i en Ministerconference, og forsaavidt jeg tør gaae ud fra, at Thinget ikke gjør nogen bestemt Paastand paa, at Sagen skulde henhøre under Lovgivningsmagtens Omraade, tør jeg ogsaa sige, at den om ikke meget lang Tid vil kunne føres til et for Menigheden og Samsundet fyldestgjørende Resultat. Jeg tør tilføie, at Dnsler i denne Retning ogsaa ere fremsatte fra en Side, som Regjeringen har megen Grund til at ville imødekomme, af Hensyn til den Vedkommendes officielle Stilling og tillige paa Grund af den Anseelse, han privat har erhvervet sig her i Landet. Det vil være den ærede Forespørger fuldkommen bekendt, til hvem jeg her sigter.

Ville: Jeg er den høitærede Minister meget forbunden for hans Svar, men jeg kan ikke andet end sige, at jeg finder det utilfredsstillende, og jeg skal tillade mig at vise hvorfor. Den Indsigelse, den høitærede Minister fremsatte, at Menighedens Saatallighed skulde være en Grund imod at anerkjende den, troer jeg ikke kan gjælde. Man bevæger sig derved i en Cirkel, idet man paa den ene Side siger: En Menighed kan kun finde Udbredelse, og Tilslutning derved, at den er i Besiddelse af de almindelige kirkelige Rettigheder, men omvendt siger man: vi tilstaae ikke disse kir-

kkelige Rettigheder paa Grund af det ringe Antal Medlemmer, hvorved man lægger en Hindring veien for, at Menigheden kan komme til at tælle mange Medlemmer. Dersom den høitærede Minister vil skaffe det paagjældende Samsund den Anerkjendelse fra Statens Side, som det behøver, saa nærer jeg ikke den mindste Tvivl om, at Menighedens Tal meget hurtigt vil voxe. Jeg slutter dette af, hvad man i forskellige andre Retninger har kunnet see netop paa det religiøse Gebeet. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet fra Statens Side langt mindre maa være: hvormange Medlemmer tæller deene Menighed, end: hvorledes er denne Menigheds Lærdomme og dens kirkelige Organisation. Der er unægtelig her et Punkt, der for Staten maa have stor Betydning, og det er, at i den biskoppelig-metodistiske Kirke er Præsteværdigheden, altsaa den Institution, til hvilken Regjeringen overdrager en vis Myndighed med borgerlig Retsvirkning, knyttet til Betingelser, der vistnok i enhver Henseende ere fuldkommen saa garanterende og sikrende, som dem, vi opstille i vor egen Folkekirke. Selv om der altsaa i denne Menighed med en saaledes sikrende Præst kun fandtes et eneste Medlem, vilde jeg for mit Vedkommende finde, at dette var tilstrækkeligt til at anerkjende den. Hvad der imidlertid navnlig gjør den ærede Ministers Svar utilfredsstillende for mig er dette, at han ved den Form, hvori det er fremsat, egentlig kun har givet os et Haab om, at Sagen administrativt skal ordnes, medens han tillige derved har lagt en stor Hindring i Veien for at faae Sagen ordnet ad Lovgivningsveien; havde han derimod svaret et bestemt Nei, kunde man strax have taget fat paa Sagen og indbragt et Lovforslag derom. Den høitærede Minister stillede ovenikøbet en Betingelse for den administrative Ordning; han sagde nemlig, at dersom han turde gaae ud fra, at Folke-thinget og Rigsdagen for sit Vedkommende ikke havde nogen Indsigelse at gjøre imod Sagens Ordning ad administrativt Veie, vilde han foretage de dertil fornødne Skridt. En klar Anskuelse om dette Punkt vil den høitærede Minister imidlertid ikke kunne faae, uden ved en Afstemning. Jeg skal tillade mig at minde om, at efter hvad der foreligger fra tidligere Fore-